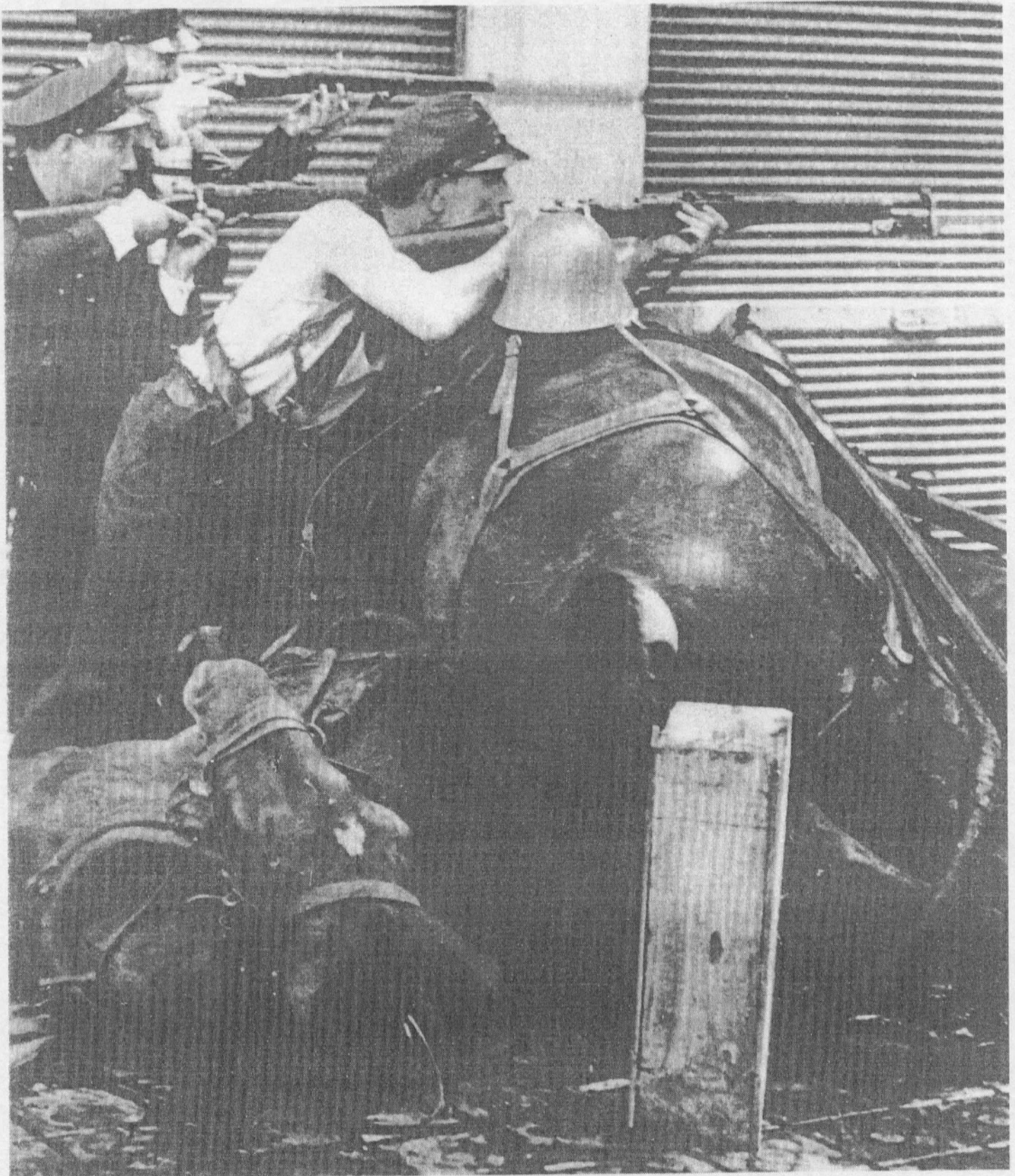

¡ A las barricadas !

Ξημερώματα της 19 Ιουλίου 1936. Στα οδοφράγματα της Βαρκελώνης...

Φαντάροι του πυροβολικού
συναδελφώνονται με τους Αναρχικούς
αγωνιστές, αδελφούς Ιωακείμ και
Francisco Ascaso.

24 Ιουλίου 1936 : Οι Ricardo Sanz,
García Oliver, Francisco Isgleas και
Gregori Jover, όλοι της CNT, φεύγουν
για το μέτωπο της Αραγωνίας με τις
αντίστοιχες φάλαγγές τους.

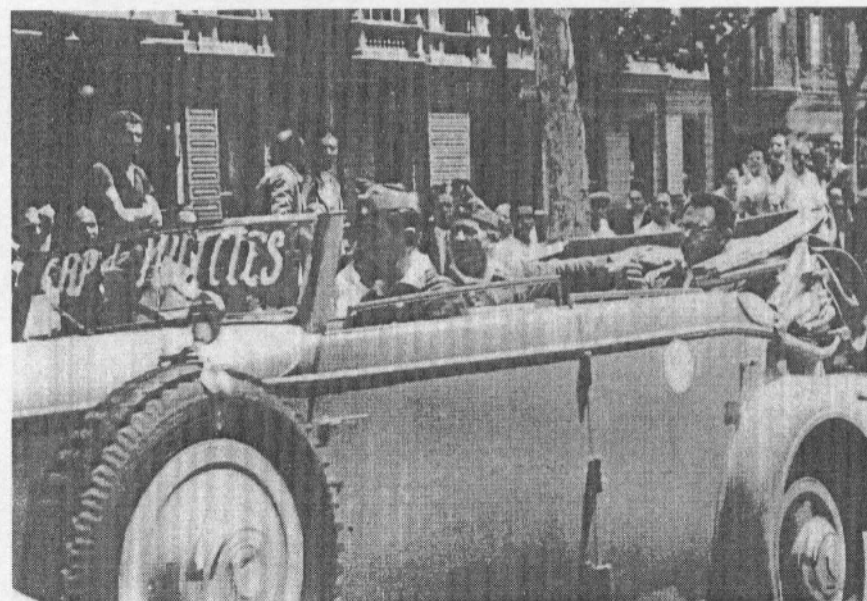
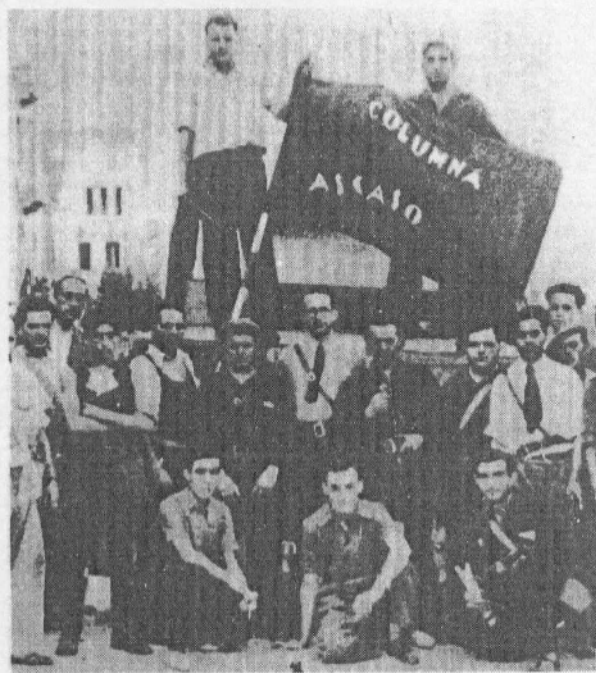
Αριστερά : Οδόφραγμα στη γωνία της Ronda de San Antoni και της Carrer del Tigre, στο πέμπτο διαμέρισμα της Βαρκελώνης.

Δεξιά : Μόλις παραδόθηκε ο στρατηγός Goded και οι δικοί του (φρανκιστές), αγρότες πολιορκούν τις στρατιωτικές αποθήκες για να πάρουν τα όπλα.

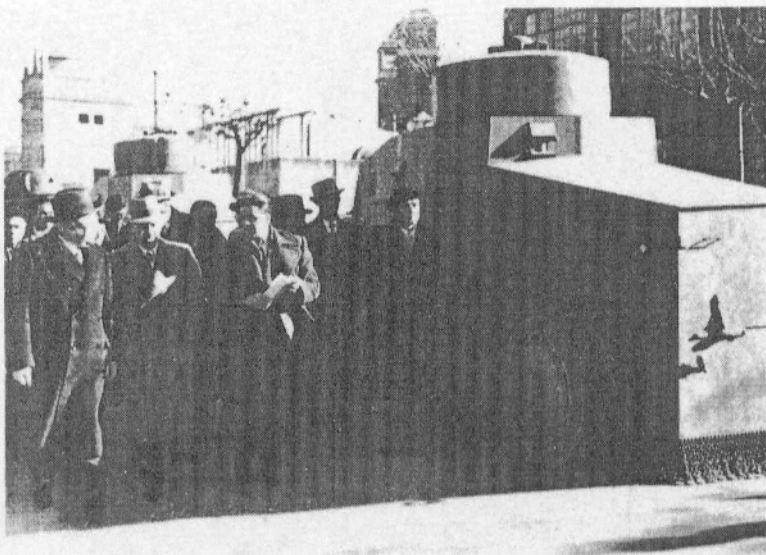
Προτού ξεκινήσουν για τη γραμμή του πυρός, οι άντρες της φάλαγγας Roja y Negra (Κόκκινη και Μαύρη) παρελαύνουν στη λεωφόρο de Colom της Βαρκελώνης.

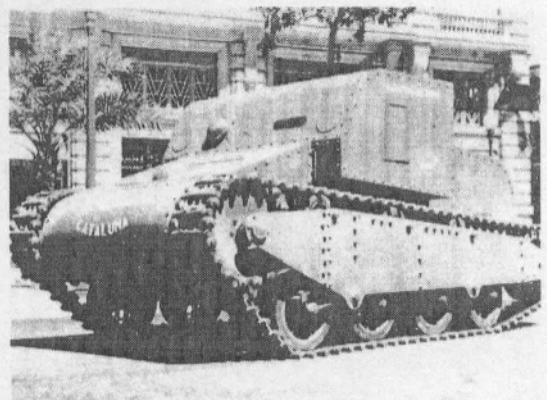
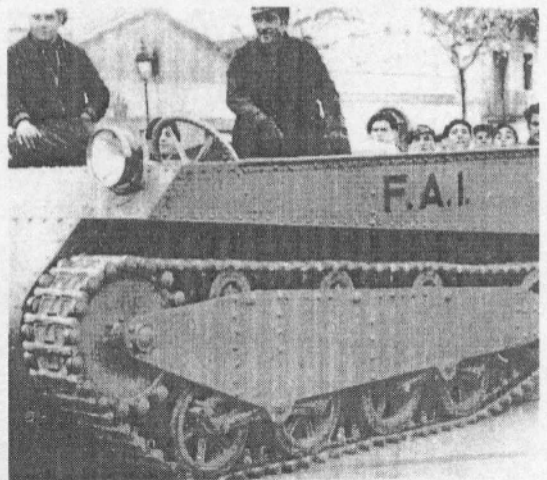
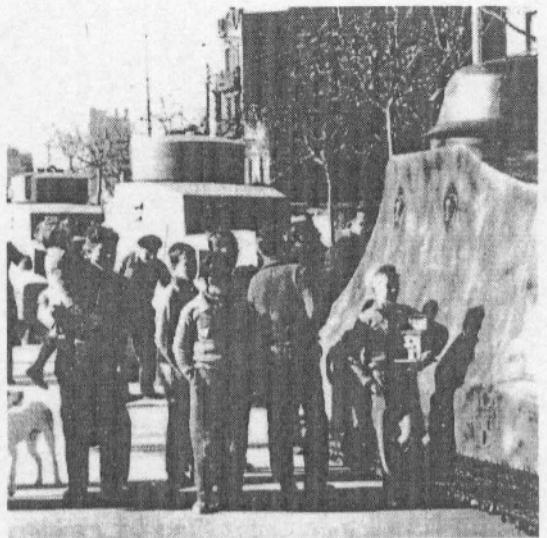
Επάνω : Αναρχοσυνδικαλιστές ξεκινούν για το μέτωπο. Στα φορτηγά και στα πανώ αναγράφονται τα ονόματα των συνδικάτων ή η προέλευσή τους. Επικεφαλής της φάλαγγας Ascaso, ο βετεράνος Αναρχικός αγωνιστής, Diego Abad de Santillán.

Αριστερά : Ο Buenaventura Durruti (με τα γυαλιά), στέλεχος της FAI, φεύγει για το μέτωπο της Αραγωνίας, συνοδευόμενος απ'τον διοικητή Pères Farràs, στρατιωτικό σύμβουλο της φάλαγγας. Στο τζάμι του αυτοκινήτου διαβάζουμε : Cap de milicies (Επικεφαλής των φρουρών)

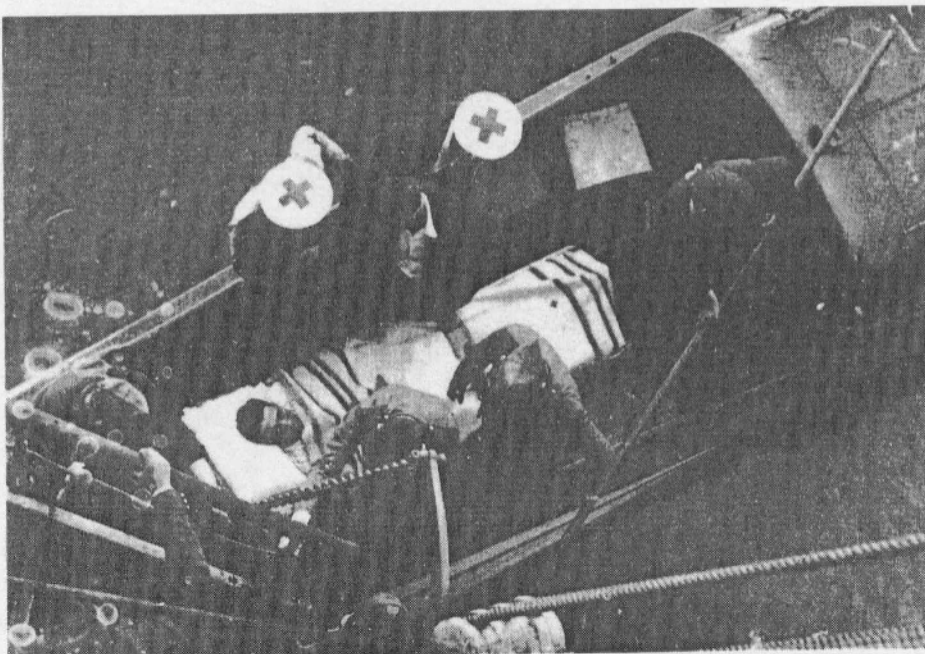
Ο πρόεδρος της Generalitat της Καταλωνίας συνοδεύει τον πρόεδρο της ισπανικής δημοκρατίας, Manuel Azaña, που επισκέπτεται το εργοστάσιο όπλων Vulcano. Με την εφημερίδα στο χέρι, ο Eugenio Vallejo της CNT, διευθυντής της πολεμικής βιομηχανίας της Καταλωνίας.

Από τον πρώτο κιόλας μήνα του εμφυλίου, τα εργοστάσια κι εργαστήρια της Βαρκελώνης προσπαθούν να καλύψουν τις ανάγκες του πολέμου. Παράλληλα, τα εμπορικά καταστήματα, τα θέατρα, ακόμη και η όπερα περνούν στα χέρια των εργαζομένων.

Οι στρατηγοί Manuel Goded και Fernández Burriel κι άλλοι φρανκιστές αξιωματικοί δικάζονται από έκτακτο στρατοδικείο που συνεδριάζει στο πλοίο Uruguay, όπου έχουν φυλακιστεί οι σασιαστές. *Επάνω*, ο Goded, και *στις μεσαίες φωτογραφίες*, ο Burriel., απολογούμενοι.

Ένας ακόμη σασιαστής, ο λοχαγός López Varela, τραυματισμένος στις μάχες της 19 Ιουλίου, θα απολογηθεί με γραπτό υπόμνημα.

Στις αρχές του καλοκαιριού του 1936, στη Βαρκελώνη, οργανώνεται η Λαϊκή Ολυμπιάδα, σαν ένδειξη διαμαρτυρίας στους επίσημους Ολυμπιακούς αγώνες που διεξάγονται στο Βερολίνο.

Ανάμεσα στ'άλλα, οργανώνονται και αγώνες αεραθλητισμού.

Με την έναρξη του εμφυλίου, πολλοί πιλότοι θέτουν τα αεροπλάνα και τους εαυτούς τους στη διάθεση της Αεροπορίας του Λαού.

Τα ελαφρά αγωνιστικά αεροπλάνα μετατρέπονται σε βομβαρδιστικά και καταδιωκτικά που δεν διστάζουν να τα βάλουν με τα αεροπλάνα των Γερμανών και Ιταλών συμμάχων του Franco.

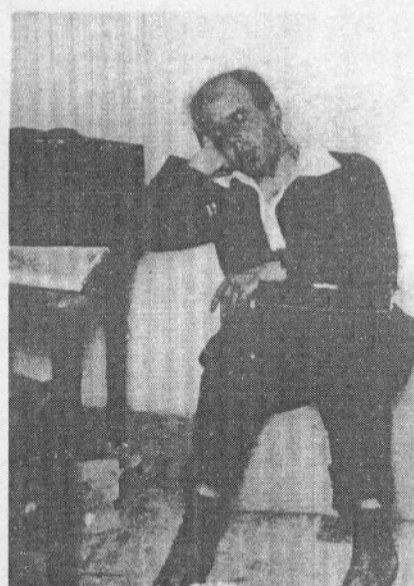

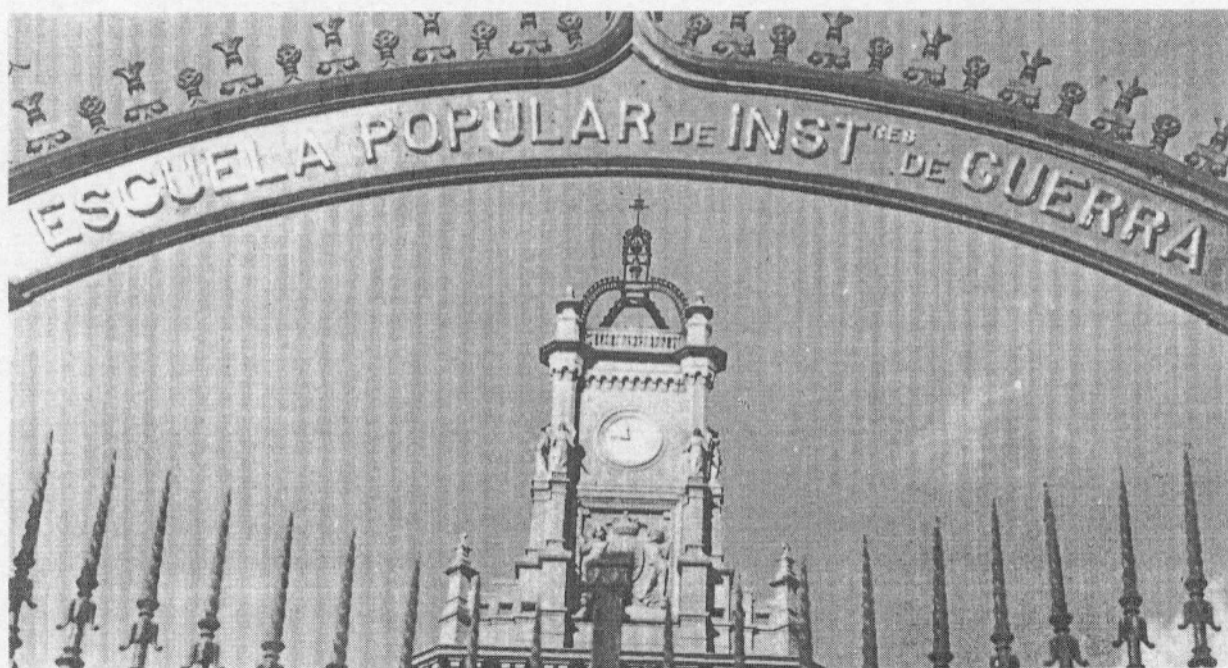
Ο διοικητής Josep Guarner και μερικοί καθηγητές της Escola de Guerra Bakunin (Σχολή Πολέμου Μπακούνιν), που ιδρύθηκε στο προάστιο Sarrià της Βαρκελώνης, τον Αύγουστο του 1936.

Ο διοικητής Vicenç Guarner, ένα απ'τα καλύτερα στρατηγικά μυαλά που διέθεταν οι δημοκρατικοί της Βαρκελώνης για να συντρίψουν τους σασιαστές.

Στη διάρκεια του πολέμου οι Milicies Populares (Λαϊκές Φρουρές) θα μετατραπούν σ'έναν πραγματικό λαϊκό στρατό. Σ'αυτό συμβάλλει αποφασιστικά η λειτουργία της Λαϊκής Σχολής Πολέμου υπό την διοίκηση του Αναρχοσυνδικαλιστή Domingo Ascaso.

Παράταξη ανδρών της φάλαγγας Λένιν του ΡΟUM. Ο ψηλός, σί' αριστερά της φωτογραφίας, είναι ο Άγγλος συγγραφέας George Orwell.

Αντιπανκίστες (dinamiteros) της 26 ταξιαρχίας στο Bujaraloz (Zaragoza), τον Απρίλη του 1937.

Από αριστερά : Helios Gómez (συνδικαλιστής), Josep Estivill (δημοσιογράφος) και

Ο Joan Peiró της CNT, μέλος του οικονομικού συμβουλίου της Generalitat κι αργότερα, 1936-37, υπουργός βιομηχανίας στην κυβέρνηση της ισπανικής δημοκρατίας. Τουφεκίστηκε απ' τους φρανκιστές το 1941, επειδή αρνήθηκε να συνεργαστεί στα «κάθιστα συνδικάτα».

Αριστερά : Mariano R. Vázquez, επωνομαζόμενος Marianet. Της CNT. Ενεργό μέλος του Αναρχικού Γενικού Επιτελείου που οργάνωσε τον αγώνα ενάντια στους στασιαστές, στους δρόμους της Βαρκελώνης.

Δεξιά : Pedro Herrera των Juventudes Libertarias (Αναρχικές Νεολαίες), στέλεχος της επιτροπής των αντιφασιστικών φρουρών της Καταλωνίας.

Δεξιά : Josep Sesé της UGT, ένας από τους κύριους οργανωτές των επιτροπών συμμαχίας των UGT - CNT της Καταλωνίας. Σκοτώθηκε στα γεγονότα του Μάη του 1937 στη Βαρκελώνη.

Αριστερά : Domingo Ascaso της CNT, διοικητής της Escuela Popular de Guerra (Λοική Σχολή Πολέμου) στο Pins del Vallés (προνοούμενα στο San Cugat) της Βαρκελώνης.

Ο Juan García Oliver της FAI, μέλος της Επιτροπής Αντιφασιστικών Φρουρών της Καταλωνίας, μελλοντικός υπουργός δικαιοσύνης, μαζί με τον σιπναγό Díaz Sandino. Πίσω τους, ο Antonio Ortiz της CNT, αρχηγός της φάλαγγας Sur-Ebro (Νοτίου Έβρου). Παρακολουθούν την κηδεία του Durruti, που σκοτώθηκε στο μέτωπο της Μαδρίτης, στις 20 του Νοέμβρη του 1936.

Η Federica Montseny της CNT, υπουργός υγείας της ισπανικής κυβέρνησης (1936-37). Υπήρξε η πρώτη γυναίκα που έγινε υπουργός στην Ευρώπη.

Ο Indalecio Prieto, σοσιαλιστής και υπουργός εθνικής άμυνας με τον σμηναγό Alberto Bayo. Αργότερα, ο τελευταίος θα αναλάβει καθήκοντα στρατιωτικού συμβούλου του κουβανικού στρατού, υπό την διοίκηση των Fidel Castro, Camilo Cienfuegos και Che Guevara.

Ο λοχαγός του πυροβολικού Eduardo Medrano, διοικητής του πυροβολικού της Ανατολικής Στρατιάς (Αραγωνία). Εκτελέστηκε από τους φρανκιστές στο Castillo de Montjuic της Βαρκελώνης, το 1940.

Δεξιά : Ο Αναρχικός Buenaventura Durruti επικεφαλής των milicies (φρουρών) του μετώπου της Αραγωνίας, προτού ξεκινήσει για να επιθεωρήσει τις γραμμές του μετώπου, μ' ένα αεροπλάνο που πιλοτάριζε ο δόκιμος Fransesc Cabré.

Αριστερά : Ο Eugenio Vallejo της CNT. Αγωνιστής στο Συνδικάτο Μεταλλουργών της Βαρκελώνης και ο κύριος οργανωτής της πολεμικής βιομηχανίας της Καταλωνίας.

Επάνω : Αναρχοσυνδικαλιστές ξεκινούν για το μέτωπο. Στα φορτηγά και στα πανώ αναγράφονται τα ονόματα των συνδικάτων ή η προέλευσή τους. Επικεφαλής της φάλαγγας Ascaso, ο βετεράνος Αναρχικός αγωνιστής, Diego Abad de Santillán.

Οι δυνάμεις της φάλαγγας Durruti επιστρέφουν στη βάση τους, στο Bujaraloz (Zaragoza), στους δρόμους του οποίου παρελαύνουν.

Στη μέση της ομάδας, με τον μπερέ, ο Agusti Centelles με άλλους πολεμικούς ανταποκριτές και φρουρούς εφόδου (guardias de asalto) και φρουρούς του λαού (milicianos) σ'έναν δρόμο του Belchite.

Ο Agustí Centelles Ossó γεννήθηκε το 1909 στο El Grao της Βαλένθια. Ήταν μόλις ενός έτους όταν η οικογένειά του μετακόμισε στη Βαρκελώνη. Η φωτογραφική του σταδιοδρομία άρχισε όταν ήταν 15 ετών, πλάι στον Ramón Baños, έναν από τους πρωτοπόρους της βαρκελωνέζικης φωτογραφίας, όπου ειδικεύθηκε σαν θεατρικός φωτορεπόρτερ ασχολούμενος κύρια με τους καλλιτέχνες των βαριετέ. Στη συνέχεια, πέρασε στο φωτογραφικό τμήμα της El Día Gráfico, όπου δούλεψε υπό την επίβλεψη ενός άλλου μεγάλου φωτορεπόρτερ, του Badosa. Το 1934 γίνεται ανεξάρτητος και οι φωτογραφίες του εμφανίζονται σ' όλες σχεδόν τις εφημερίδες και τα περιοδικά της Καταλωνίας: La Humanitat, Diario de Barcelona, La Rambla, Última Hora, La Publicitat, L'Opinió, La Vanguardia κι άλλες.

Τον Ιούλιο του 1936., ήταν ο φωτορεπόρτερ που, διακινδυνεύοντας την ίδια του τη ζωή, κατάφερε να τραβήξει τις καλύτερες φωτογραφίες της αιματηρής σύγκρουσης ανάμεσα στους στασιαστές και στις πιστές στη δημοκρατία δυνάμεις. Λίγες μέρες μετά την ανταρσία, ακολούθησε τις πρώτες φάλαγγες των Milicies Populares (Λαϊκές Φρουρές) στο μέτωπο της Αραγωνίας, όπου στάθηκε αυτόπτης μάρτυρας των δυο δημοκρατικών επιθέσεων που οδήγησαν στην πτώση του Belchite και του Teruel. Όταν κλήθηκε η σειρά του, το Σεπτέμβριο του 1937, αποσπάστηκε στις Φωτογραφικές Υπηρεσίες της Ανατολικής Στρατιάς, με έδρα την Lleida (Lérida), των οποίων Επιτρόπος Προπαγάνδας ήταν ο βετεράνος Καταλανός κομμουνιστής αγωνιστής Pere Ardiaca. Στις αρχές του 1938, όταν επέστρεψε απ' το μέτωπο μετά τη μάχη του Teruel, του ανέθεσαν την οργάνωση των φωτογραφικών αρχείων του Στρατού της Καταλωνίας, στη Βαρκελώνη. Συνεργάστηκε με τον Επιτρόπο Προπαγάνδας της Generalitat της Καταλωνίας, Jaume Miravilles, μέσω του διευθυντή του Τμήματος Λογοτεχνίας, του φωτογράφου Pere Catalá «Pic» (πατέρα του καλλιτεχνικού φωτογράφου Catalá-Roca).

Το Φλεβάρη του 1939 περνάει στη Γαλλία. Κλείνεται στα στρατόπεδα συγκέντρωσης του Argelès και του Bram. Συμμετέχει στον αγώνα ενάντια στους ευρωπαίους ναζί - φασίστες. Το 1944 επιστρέφει παράνομα στην Ισπανία.

Ο Eduard Pons i Prades γεννήθηκε στο πέμπτο διαμέρισμα της Βαρκελώνης το 1920. Μαθητής ακόμη στην Escola de Treball (Σχολή Εργασίας), συνεργάζεται (1936-37) στην κοινωνικοποίηση του κλάδου ξύλου της CNT. Τον Αύγουστο του 1937 κατατάσσεται στον δημοκρατικό στρατό. Πολεμάει, σαν λοχίας πολυβολητής, στην Quijorna (περιοχή της Guadarrama), στην «Bossa» de Belaguer και στη Μάχη του Έβρου. Το 1939 διαφεύγει πεζός στη Γαλλία. Κατατάσσεται στο γαλλικό στρατό και συμμετέχει στις επιχειρήσεις του 1939-40. Το χειμώνα του 1940-41 συνεργάζεται με την παράνομη Solidaridad Española (Ισπανική Αλληλεγγύη) κι αργότερα προσχωρεί στις Grupos de Acción de la Resistencia Española (Ομάδες Δράσης της Ισπανικής Αντίστασης) στην περιοχή Aude - Ariège (1943-44). Αφού δρα σαν περιφερειακός συντονιστής του ισπανικού αντάρτικου, συμμετέχει στις μάχες για την Απελευθέρωση (της Γαλλίας, τον Αύγουστο του 1944) επικεφαλής ενός γαλλο-ισπανικού αντάρτικου τμήματος. Τον Οκτώβριο - Νοέμβριο του 1944 πραγματοποιεί ένα πρώτο ταξίδι, παράνομα, στην Ισπανία. Αργότερα, συμμετέχει σε συγκεντρώσεις και ενημερωτικές συναντήσεις στη Γαλλία, σαν εκπρόσωπος της Junta Española de Liberación (Ισπανικός Απελευθερωτικός Σύνδεσμος). Μπαίνει για δεύτερη φορά παράνομα στην Ισπανία (Δεκέμβριος 1945 - Γενάρης 1946) και καθώς επιστρέφει, πιάνεται στα Πυρηναία, πριν προλάβει να περάσει τα σύνορα, στις 5 Γενάρη του 1946. 20 μέρες αργότερα, δραπέτευει από τη Βαρκελώνη. Ζει στην παρανομία, στη Βαλένθια, στη Μαδρίτη, στη Βαρκελώνη και στην επαρχία Cáceres, δρώντας πάντα στις γραμμές του Partit Sindicalista (Συνδικαλιστικό Κόμμα) και της CNT. Στις 10 του Απριλίου του 1948, φεύγει για δεύτερη φορά στην εξορία, διασχίζοντας μόνος του με τα πόδια τα Πυρηναία. Δεν θα ξαναγυρίσει στην Ισπανία παρά στα τέλη του 1962.

Είναι συγγραφέας των εξής έργων: La Venganza (Η Εκδίκηση, μικρό μυθιστόρημα), Los que sí hicimos la guerra (Εμείς που κάναμε τον πόλεμο), Un soldado de la República ('Ενας στρατιώτης της Δημοκρατίας), Republicanos españoles en la II Guerra Mundial (Δημοκρατικοί Ισπανοί στον 2° Παγκόσμιο Πόλεμο - βραβείο Espejo de España 1975), Españoles en los maquis franceses - Verano de 1944 (Ισπανοί στο γαλλικό αντάρτικο - Καλοκαίρι 1944), Los derrotados y el exilio (Οι ηττημένοι κι η εξορία), Guerrillas españolas 1936 - 1960 (Ισπανικό αντάρτικο 1936 - 1960), Los cerdos del comandante - Españoles en los campos de exterminio nazis (Τα γουρούνια του διοικητή - Ισπανοί στα ναζιστικά στρατόπεδα εξόντωσης). Είναι, ακόμη, συνεργάτης των περιοδικών Historia y Vida (Ιστορία και Ζωή), Tiempo de Historia (Ο Χρόνος της Ιστορίας), Historia 16 (Ιστορία 16), και Nueva Historia (Νέα Ιστορία).